

L'actriu viatja amb la companyia de Flotats al Teatre Fortuny

Carme Elias: Josep M. Flotats és un home de cap a peus

1946
09/03/97

FOTO: ARXIU RD

BARCELONA.- Andreu Sotorra

Els dies 16 i 17 la companyia de Josep M. Flotats serà al Teatre Fortuny en una de les seves primeres sortides del Poliorama després d'un intens ritme de representacions. El dret d'escollir, **Lorenzaccio**, **El Misanthrop**... En totes elles, una actriu que ratlla els 37 anys ha fet del Poliorama gairebé casa seva. Carme Elias continua confirmant-se en cadascuna d'aquestes obres com una actriu d'indubtable maduresa. Entre assaig de tarda i representació de nit, Carme Elias rep **REUSDIARI** en una pausa entre Marquesa i Adelaïs.

-¿Si he estat mai al Fortuny, dius? Em sembla que sí. Una vegada amb una obra de Maria Aurèlia Capmany...

-¿I els trasllats d'aquests muntatges no destorben la qualitat de l'espectacle a la llarga?

-No, no, no, jo no ho crec gens. Al contrari. Si vas més a prop de la gent, a casa seva, el públic es potencia, es triplica.

-¿No és cansat aquest ritme que porteu?

-Sí, realment és molt cansat, molt... Però no deixa de ser una manera de treballar com una altra.

-¿I posar-te a representar després d'una tarda d'haver assajat un altre paper no et dificulta la sessió de la nit?

-No, en absolut. Això seria com si t'emportessis els problemes d'una feina a casa teva. Si alguna cosa bona té el teatre és que filtres totes les coses que t'han passat, les bones i les dolentes, i és una mena de teràpia a l'escenari cada vespre.

-¿Això d'anar comptabilitzant aquestes xifres de milers d'espectadors quina sensació li fa, a una actriu?

-Una gran sensació. És la millor compensació que pots esperar. Comptabilitzar xifres vol dir públic que t'ha vist, que li has agradat, que no li has agradat tant. És molt important.

-¿En Carme Elias ja hi ha un pre-Flotats i un post-Flotats?

-Doncs, no tant. Pel que fa a espectadors no perquè amb Terra Baixa ja vam omplir moltíssim. Treballant a Madrid també ha passat. Ara pel

que fa a l'aspecte professional, treballant amb en Josep M. Flotats s'ha produït una evolució en la meua carrera.

Què té en Flotats?

-¿I què té en Flotats que no tingui un altre, doncs?

-Home, no vol dir que sigui una divinitat. En Flotats sobretot el que té és que és un home de teatre de cap a peus. I, en teatre, jo només m'he trobat amb una o dues persones que tinguin una riquesa tan immensa com ell té com a actor. I com a home de teatre i com a director té que, com que és un excel·lent actor, com a director no et posa mai en una situació equívoca dalt de l'escenari. És a dir, tot el que et dona com a personatge, com a possibilitats i disposició escènica és el més adequat. Jo amb en Flotats no he hagut de discutir mai res. El que passa és que a vegades hi ha directors que no han trepitjat mai un escenari, que són més intel·lectuals de l'escena, més teòrics vaja, i que a l'hora de traduir-ho en pedagogia no ho saben fer. I et trobes aleshores resolent tu el teu paper. Sola. I això amb en Flotats no et passa mai. Mai. I a més amb tots els mitjans d'infraestructura a favor teu. Això és un gran plaer sobretot per a actors com nosaltres que venim d'un món molt precari.

-¿I això és el que et fa dir d'en Flotats que t'hi sents a la vegada protegida i viciada?

-És això, exactament. Protegida i viciada, sí.

-¿I aquests xafardejos de quan us veuen al cafè de sota a banda i banda de barra i ja diuen que no rutllen les coses, què?

-Ha, ha, ha, això són coses casuals. La gent vigila. Els periodistes sempre van a la que cau. ¿Però és que sempre hem d'estar plegats després de una jornada darrera l'altre treballant junts?

-Però en Flotats aclapara un cert protagonisme...

-Sí el té és perquè la seva força és prou evident per tenir-lo. I això no resta el que una mateixa també pugui tenir-lo o adquirir-lo a base de treball.

-Recentment la crítica resalta sovint el teu paper, sobre-

Carme Elias assegura que se sent protegida i viciada de Flotats.

tot a partir de **El dret d'escollir**, fins i tot jo diria que hi ha alguna obra que millora molt amb la teua interpretació.

-Ah, moltes gràcies!

-¿I no et sents una mica tancada amb tant de Poliorama?

-Per descomptat. A mi m'agrada viatjar, alternar fer cine, fer teatre... Però ara sóc molt més feliç perquè faig teatre ben fet, com et deia en totes les condicions. Però el cine m'encanta, la televisió, en conjunt tot el que té una càmera al davant. Passa que el teatre m'ha regalat personatges molt agraïts. I segons quines pel·lícules que em proposen no m'interessen. El públic en viu estira...

-El detecteu el tipus de públic diferent des de dalt?

-Des de dalt ni que no vegis el públic el sents. És una mena de compàs... Toc, toc, toc, el sents, sents la respiració...

-Continuaràs amb la tercera obra de **L'illa de la memòria**, de la Companyia Flotats, oi?

-Sí, ja està decidit. Hem fet **Lorenzaccio**, ara **El Misanthrop**, i després **Tot assajant Don Juan**.

-¿Tanta Memòria s'assimila...?

-És el que costa menys.

-¿Camines, corres o què per aprendre't un paper...?

-Sí que és veritat que a vegades vas pel carrer i et trobes assajant...

-¿I la família què diu amb tant de treball intens...?

-S'ha d'adaptar...

-Però no hi ha fills...

-No...

-Però encara hi ha parella...

-Sí, encara n'hi ha...

-Es claríssim. D'aquesta entrevista no pot sortir un tema que doni la volta al món com si es tractés d'una revista del cor.

-Em penso que no... Pocs milions...

-Milions de gràcies, doncs.

A fora del Poliorama, el rellotge burla de Joan Brossa ensenya les hores d'una manera màgica. És el que correspon a un lloc on la màgia es transforma cada vegada que es tanquen el llums i s'aixeca el teló. Carme Elias, però, amb màgia o sense, a l'hora de parlar de tu a tu, o fent escenari, té una mirada penetrant, amb uns ulls obertíssims, capaços de descobrir tot el món del món. El dia de l'estrena d'**El Misanthrop**, Josep M. Flotats, actor i director, i Xavier Bru de Sala, traductor de Molière, s'abraçaven. I el públic aplaudia. Després, les tardes i les nits han anat decidint l'objectiu dels aplaudiments. I la Carme Elias se n'emporta uns quants. O potser tots.